

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 24

בס"ד ערש"ק פר' קורח כ"ו סיון תשנ"ו

דבר החברותא

ן הלימוד מכל זה שכל אחד יראה את פחיתות עצמו ומעלת חבריו וזה יביא לדיבוק חברים אמיתי ומי שהשלום שלו ישכין את שמו עלינו ויזכנו לעשות נח"ר ליוצרנו ונגיע בזמננו לבנין בית שלישי בב"א

ה שבוע העלנו על הכתב שיחה שנאמרה ע"י הרא"ש שליט"א בש"ק פר' שלח ואנו קוראים לכל אחד ואחד מי שיש תחת ידו איזה מכתב או מאמר מהרא"ש שישלחו אותו למערכת ונפרסמו בל"נ

י דוע מאמר רש"י "קורח שפקח היה מה ראה לשטות זו" ואומר ע"ז הקוצקער מה ראה לשטות זו להיות פקח, כל ענין המחלוקת נובע מכך שאדם מחשיב את דעתו ומבטל את דעת חבריו ואינו מעלה במחשבתו כי כל עמידתו על שלו היא מחמת גבהות לבו, ועם קצת הכנעה יקבל תמונה אחרת על עצמו ובטלים כל הסיבות למחלוקות ולכך עומד וצווח הרא"ש שליט"א על ענין המחלוקת שהיא אם כל חטאת וכל הצרות הן בפרט והן בכלל באים על ידה,

פנינים יקרים

היכן הדברים מגיעים (זכרון לראשונים מרום הרי"ם)

כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו (סוכה דף נ"ב א') אמר כל הגדול מחבירו בלבו נמצא יש לו גבהות הלב, לכן יצרו גדול הימנו ר"ל יצרו מתגדל מעצמו בעון הגהבות (מרום הרי"ם מהרה"ק י.מ. מזלאטשוב)

אשר אין בה מום (פר' פרה) שמחזיק עצמו לצדיק מתוקן הכל ואין בו מום, בודאי איש כזה הוא שלא עלה עליו עול מלכות שמים (עבודת ישראל)

בס' מדרש פנחס כתב וז"ל. כל עבירות שאדם עושה צריך איזה סיבה או ע"י אדם או ע"י דבר אחר אבל גאות אין צריך לשום סיבה רק יכול להיות שוכב על התנור ובביתו קרירות גדול והוא מתכסה בפעלץ קרוע ומחשב בליבו איך בין גרויס איך בין גרויס. ולכן צריך ליזהר מאוד מגאות דשכיחא היזקא טובא.

יציאת השבת וכו' כיצד העני עומד בחוץ וכו' פשט העני את ידו לפניו וכו'

העני חייב והבע"ב פטור. סיפרו לי מעשה מהרה"ק מורי"מ מזלאטשוב ששאל אותו איש בדיחן בדרך בדיחותא בע"ש לפנות ערב בכדי לפקח דעתו, הלא העני כמה יסורים מגיע לו עד שמספיק ומכין צרכי שבת, והבעה"ב אין צער להכנה רבה זו. וכשמגיע שבת ומתחיל העני פרק מסכת שבת, תיכף מתחיל, העני חייב. למה יהיה חייב העני. הנה הבדיחן הלז שאל בדרך בדיחותא לפקח דעת הרה"ק אבל הרה"ק היה משוטט בקושיה הנ"ל דבאמת קשה למה התחיל המשנה בבא דהתחייבות העני ובפרט שהוא תולדה דהכנסה, והשיב לו הרה"ק ששייב לו תשובה בשב"ק, ואמר לו, בסעודת הערב הקשו קושיה זו במתיבתא דרקינא והשיבו דבדשביל זה מגיע התחייבות לעני, בשביל שפשט ידו ועשה השתדלות. הבן הענין ועד

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

שיחה שנאמרה ממורינו הרא"ש שליט"א בש"ק פר' שלח תשנ"ו ונכתבה ע"י הר"ר יהודה פרוש שליט"א

כשעלה ברצונו של הקב"ה שיברא אדם, רצה שהאדם יגיע לבחינת "דומיה" וכך יתגלה מציאות ה' בבריאה. הלא הכל ה' - העולם, האדם, הנבראים, והדברים היפים, ובכ"ז צריכים את האדם שע"י בחינת דומיה שלו והתוהו ובוהו שלו יתגלה האלקות בבריאה הנפלאה. ולכך כל זמן שהאדם תפוס באיזה נקודה בטבע אף אם תפוס בתפלה אינו במצב של דומיה כי עצם ההגוי בתפלה הוא כבר איזה אחיזה, ורק כשמשה הפסיק מלהתפלל כמש"כ (ואתחנן) אל תוסף דבר אלי, ואהרן אחז בדומיה יכול היה להיות מציאות של התגלות ה'.

וכשהאדם בדומיה הוא בפחד נורא של התוהו ובוהו כי הרי אינו נאחז בכלום, במציאות הטבע הגשמי אינו נאחז כי הוא בדומיה. באלקות אינו נאחז כי הרי אינו בהשגה. ואז מגיע לבחינת "צעקה", הצעקה הזאת הפחד הזה שיש בדומיה זהו מה שאומרים בתפלה עונים באימה ואומרים ביראה קדוש קדוש קדוש וגו'. כשהאדם נמצא בביטול ויוצא ממנו הצעקה באותו מעמד אין כל מחיצה בין העולמות העליונים לתחתונים ואין כל מציאות מבדיל בין מלאכים לבני אדם. ואדרבה הצעקה הזאת זוהי בעצם האהבה הגדולה ביותר והאחדות הנפלאה ביותר כולם אהובים כולם ברורים כולם גיבורים כולם קדושים וכולם עושים באימה וביראה רצון קונם. וכולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים זה מזה - וייל סאיז גארנישט דא נאר רבש"ע - (כי אין כלום רק רבש"ע) ונותנים רשות זה לזה, המלאכים לבני אדם ובני אדם למלאכים כי אין שום פחד הכל אחד. וכולם מקדישים ליוצרים בנחת רוח וכולם כאחד עונים באימה ואומרים ביראה.... וזהו

אמר הכותב בש"ק פר' שלח תשנ"ו זכיתי בס"ד להכנס אל הקודש פנימה, וכה היו דבריו

הבט וראה את הבריאה הנפלאה והיפה שהקב"ה ברא יש מאין. הלא הקב"ה הוא בחינת "אין" והפרי היפה הזה (הראה באצבעו על הפירות שהונחו לפניו) יש, נפלא מאד לראות את הפרי שהוא מצד עצמותו "אין" כי הכל רבש"ע והרי הרבש"ע לגבי השגתנו אין ולגבינו כל מה שאנו רואים (הראה באצבעו על כמה פריטים שנמצאים בחדר, פמוטים, כלים ועוד) מתפעלים יותר ויותר לראות את ה"אין" המתלבש ב"יש" הנפלא הזה.

האמת שכל מה שאנו רואים הוא אין אלא כדי לשבר את האוזן אנו רואים מציאות ומתפעלים, אמנם כל זמן שאנו תפוסים ביש הנראה לעין לא נוכל לחיות את היש האמיתי שהוא רבש"ע שהוא למעשה לגבנו ותפיסתנו אין, וזהו "לך דומיה תהלה" (תהילים ס"ה ב') הדומיה שכבר לא מתפעלים, כי נמצאים כביכול במצב של דומיה לא רואים לא מבחינים לא מבינים בחינת תוהו ובוהו ממש אז "תהלה" כי נמצאים עם הרבש"ע ממש.

וזהו גם "וידום אהרן" כשאהרן הכהן הגיע לשיא. הגיע לדומיה כי כל זמן שנאחזים במשהו, נאחזים במושג במובן, ואם נאחזים במושג ובמובן נאחזים ביש של החומר, וכשאהרן הכהן הגיע לדומיה שהיא ביטול החומר הגיע לשלמות הגשמי.

הדומיה מחזירה את הבריאה לתוהו ובוהו ממש, דהיינו לתחילת הבריאה "הראשית" ומתוך הדומיה שהיא תוהו ובוהו מתפעלים מהבריאה הנפלאה המתגלה בו מציאות ה'.

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

אחד בארץ תפארת גדולה ועטרת ישועה... ככה מתנהג העולם נותנים לנו תחושה והבנה בפירות בהסתכלות ורואים בריאה נפלאה, מגיעים לביטול תוהו ובוהו שהוא תחילת הבריאה ונותנים את הצעקה בנחת רוח און סיבלייבט רבש"ע...

אמר הכותב: תוכן הכתיבה נעשה מתוך זכרון וההגוי הלשוני הוא שגרת לשוני, השתדלתי להיות צמוד למהלך השיחה, כך הבנתי וכך זכרתי ואתי תלון משוגת...

שאומרים אתה אחד ושמך אחד ומי כעמד ישראל גוי אחד בארץ, וכפי שאמרנו לעיל אתה אחד ושמך אחד ובכ"ז צריך את עמד ישראל שיתבטלו להיות בדומיה כדי שייאמר אתה אחד ושמך אחד וזהו המיוחד של עמד ישראל גוי אחד בארץ.

לאחר הפסקה קצרה המשיך ואמר: אהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד מיר זיינען אין בטול תוהו ובוהו אין דער רבש"ע ממלא כל עלמין ממלא אהבה אין דעם אתה אחד ושמך אחד ומי כעמד ישראל גוי

מכתב לאחד מהחברים על יתרון האור מהחושך

ובגלל שהאדם הינו מציאות אין של דמיון ממש, שאפילו מצד הדמיון של האין אינו ממשות ואי אפשר למשש או לגשש זאת. וע"י כך נוצר קיר של חושך הסוגר לו כל דרכיו והרי זה ממש מישוש וגישוש החושך.

אבל תפקידו של האדם הוא, להפוך מתוך יסוד האין שלו שהיא החכמה שהינה יצירה מאין, לאין - אז נהפך קיר החושך לאור, ומשם זוכה להגיע למחוז חפצו שהם אורות של שבעת ימי בראשית.

העקשנות שצריך האדם לתת כדי לשבור את קיר הדמיון הוא כהיסח הדעת. ומהו המובן של היסח הדעת? ההכנעה שמכיר את ערכו, שעל ידה נהפך החושך לאור ואז ממשיך מלחמתו מלחמת עמלק בבחינת התקשרות של שליבות ליחד שם י"ה ב"ו ה', בשם כל ישראל שמשם ההתחלה להרים קרו עם ישראל וכל אחד מישראל יבוא לידי תיקונו לתקן את המידות שקלקל בעת חטא עץ הדעת, וע"י היסח הדעת הנזכר נהפך כל מצבו והיקפו אך ורק לאור ואז מתגלה מציאותו האמיתית של מציאות הקדושה שחי עם זה בבחינת שור לעול וכחמור

שלום וישע רב וכטסי לכבוד

אחדשח"ט באה"ר וידידות כמשפט.

אקוה בעז"ה שמכתבי זה ימצא אותך בקו הבריאות והשלום ואני מאד שמח שמצאתי את הזמן לכתוב לך את השורות הללו כדי לחזק את הקשר בינינו לתמכו ולעודדו ויהיו דברי אלה לך לאות אהבה ולאחרים לשון למודים בדרכי העבודה והאמונה.

הנה, הרבה עמלו להגיע לשביל הצר שהחושך הוא האור ולא זכו לכך משום שההפרעות בדרכם והרפתקאות של חייהם הפריעו להם להגיע למחוז חפצם, דהנה, האור בחושך זוהי הבחינה של תוהו ובוהו של ששת ימי בראשית, ומתוך הקרירות של היצר שהוא השטן העומד בדרכים כמו שכתוב אצל בלעם שנעמד לו המלאך בשביל הצר מבלי יכולת לנטות ימין או שמאל, ואין זה אמת שאין לו דרך אלא בחינת זה דמיון, ועל ידי הכנעה הנובעת מן החכמה של האין להכיר שזה רק דמיון ומקבל כוחות מן יסוד האין ומתגלה הקדושה המסתתרת שם.

למשא. כך הוא חיותו למציאות האין סוף
בחינת העלמה של תכלית האנוש.

ובגלל העקשנות של הקרירות של היצר אנו
עומדים כבר כמה וכמה דורות ולא זוכים
לפרוץ את הגדרים שהם בבחינת דמיון
ממש של יסוד האין.

אך לאמיתו של דבר, נתנו ליסוד האנוש
הבינה להבחין את מציאותו ומציאות יסוד
האין של הקדושה ע"י הכנעת החברים זה
לזה דווקא, שאז מתאחד יסוד האין שהוא
יסוד החכמה ומתחיל לנבוע בשעה
שמתעקשים לקבל את ההכנעה, שאינו
אלא כהיסח הדעת ונהפך אז היסח הדעת
זה להיות בחינת משיח ואז מקבלים את
היחוד בבחינת לשם יחוד קודשא בריך הוא.

ואם הדור זוכה לכל זאת בבחינת איש את
רעהו יעזרו מתחילה או לזרום הישועה
האמיתית ועולה על כל גדותיה עם אורות
של מקור הקדושה שהוא אור של שבעת
ימי בראשית.

כי הפדות של עם ישראל קיים לעולם ועד
וקיים לנצח עד שייגמרו כל הנצוצות של
חטא עץ הדעת.

ולמה לא נכניע את עצמנו, הבה ניכנע נא
ביחד לגבי מה שמבקשין ודורשין מאתנו
מלמעלה. כי הלא הבא ליטהר מסייעין לו
בבחינת פתחו לי פתח כחודו של מחט,
ואמנם, פתח זה של מחט, הוא עצמו הפתח
של האולם, והוא קיר החושך שהתעורר
מעצמו להיות נהפך לאור.

על כן בקשתי ממך, תחגור מתניך והתאמץ

עם עקשנות לפעול מאבינו שבשמים שנזכה
ביחד לשליבות ידיים שזה יביא לנו
שלימותינו ולא ללכת אחרי המחשבות
שהם מעכרים את השליבות ובכדי
שיגמרו צרותינו צרות הפרט וצרות הכלל

וכמו שאנו קיימים המעט מן העמים כבשה
בין זאבים טורפים ובכל זאת ממשיך קיומנו
עד ביאת הגואל, כך הוא תקותי שהקב"ה
יזכינו להתאמץ ולהמשיך בחושך עם
עקשנות עד שנזכה לחיות במציאות
כאבינו של הנשימה הזאת ונזכה לשלימות
הרפואות רפואת הנפש ורפואת הגוף ונגיע
לזה ע"י שנכניע את עצמנו ברגע זה של
ה"עכשיו", שהרי רק הרגע הזה של הנסיון
מעכבת בעדנו לעבור את השביל הצר של
העקשנות של דמיון האין מחמת החושך
השולט כל - כך כעוור באפילה.

ברם, על ידי עקשנותנו והכנעתנו להכיר
בהכרה ברורה שזה היה רק דמיון מכל
הנסיונות שעברו עלינו אז נבוא לשלמות
רפואת הנפש ורפואת הגוף כל אחד לפי
מצבו ועל ידי כך תתעורר שלמות הגאולה
ואורו של משיח שזהו בחינת בית שלישי ויהי
רצון שנזכה להגיע להכנעה הזאת במהרה
בימינו.

והשי"ת יחזק את לבך ויתן לך דעת איד
להתעמל ולהכנע כניעה אמיתית כדעת
הגדולים שלנו ונזכה לבשר ולהתבשר אך
טוב וחסד כמו שכתוב ותגמלינו חסדים
טובים.

ידידך ..

השמה במעונים

להר"ר יעקב קרליץ ומשפ' לנשואי הבן
להר"ר יעקב עמית משפ' לנשואי הבת
להר"ר יהושע קרליץ ומשפ' לנשואיו
להר"ר צבי וינטרוב ומשפ' לנשואי הבת

חברי המערכת
י.ל. פרוש
מ. קליירס
כתובת המערכת
דפוס חורב
עדני 3 ירושלים

כל המעוניין לקבל את הגליון בביתו ישלח למערכת, פרטים אישיים בצירוף דמי משלוח בסך 35 ש"ח לשנה

לעי"ז הר"ר שאול בהר"ר אברהם חיים ז"ל נלב"ע י"א ניסן תשנ"ה